

ת"ד 7048/08/14 - מדינת ישראל נגד אפרת בר אדון לב לונגרו

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה
ת"ד 7048-08-14 מדינת ישראל נ' בר אדון לב
לונגרו

בפני כב' השופטת בכירה אטליא וישקין
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אפרת בר אדון לב לונגרו

הנאשמים

גזר דין

כתב האישום המתוקן מייחס לנאשמת גרימת תאונת דרכים עת נהגה בכביש 42 וסטתה לשול ימין. בסטייתה, פגעה ברוכב אופניים אשר רכב בשול.

בכתב האישום המתוקן מיוחסות לנאשמת עבירות של:

1. סטייה מקו נסיעה.
2. נהיגה בחוסר זהירות.
3. גרימת נזק.
4. גרימת חבלה של ממש.

לרוכב האופניים נגרמו פגיעות רבות, אשר הצריכו אשפוז לתקופה שמעל לחודש ימים.

מדובר בקטע דרך בו שדה ראייה פתוח לפנים כ- 200 מ'. בנוסף לכביש שול אספלט סלול ברוחב כ- 2.70 מ'.

בשעת הצגת ההסדר נמסר כי עד ניטראלי המתאר את התאונה תומך בגרסת הנאשמת, לפיה, התאונה התרחשה על הכביש ולא על השול.

תיק החקירה במלואו נמסר לידי ובמקביל, טיעוני הסנגוריה בכתב (מסמך מיום 9.5.15). טיעוני הסנגוריה מפנים לשורה 3 לעדותו של העד חי חנניה כהן. העד מעיד כי היה הראשון להגיע למקום התאונה! (שורה 6 לעדותו). מדברי העד עולה כי בשעת הגעתו היו חלקי רכב על הכביש ובלשונו: "הבחנתי בחלקי רכב על הכביש, בצד ימין של הכביש, אזור להערכתי קרוב לשול". בנוסף, אומר העד כי: "לא זוכר היכן האופניים היו מוטלות בעת שהגעתי, אבל זוכר שהם היו אחרי מעקה הבטיחות בשלב מסוים".

על סמך עדות זו, מבקשים הצדדים ללמוד כי האופניים הוזזו ע"י מאן דהוא, וכן, הוזזו שברי הרכב.

יודגש כי הנאשמת מעידה שלאחר התאונה לא הזיזה רכבה!

דע עקא - רכבה נמצא ע"י הבוחן כשהוא כולו בשול ימין - ראה צילום 3,4,5,6, ודוק, בעדותה אומרת שלאחר המגע עם רוכב האופניים הזיזה רכבה קצת לקחה שמאלה אחרי הבום ... ונעצרה (בהמשך, שורות 14, 15 להודעתה).

מבקשני הסנגור לצאת מנקודת הנחה שהרוכב סטה לשמאל כדי לשוב לכביש.

לא אוכל לקבל טענה זו. ראשית, יש להפנות להודאת הסנגוריה בכתב האישום המתוקן המייחס לנאשמת סטייה לשול!

אשר להפניית הסנגוריה להתאמת הנזקים אשר נעשתה ע"י הבוחן - צילום 30 - צילום זה מוכיח אך ורק את מצבם ההדדי של הרכב והאופניים בזמן האימפקט ולא את מיקומם ביחס לאנך. במילים אחרות, התאמת הנזקים נעשתה ע"ג קו השול, ואין המדובר במיקומו של רכב הנאשמת כפי שהונצחה בתמונה 3 (שהיא תמונה קודמת, ובה רכב הנאשמת במלואו נמצא ע"ג השול). יתרה מזאת, דו"ח הבוחן, בסעיף המסקנות, סעיף 14, קובע כי:

"ה"פרטית... סטתה ימינה לשול ימין ופגעה עם חזית הרכב צד ימין בחלק אחורי צד שמאל של האופניים שהיו בשול...".

"האופניים נדחפו על השול לאורכו ולכיוון מעקה הבטיחות, הרכב המשיך בנסיעה לאורך השול ונעצר בהמשכו...".

"הפגיעה באופניים ודחיפתם על הכביש, ארעה בשול ימין באזור תחילת סימן המריחה על הכביש ופיזור שברי זכוכיות".

התאמת הנזקים כשמה - כן היא. מטרתה להוכיח שטחי המגע בין רכב א לבין רכב ב. התאמת הנזקים תראה באופן זהה בשני המקרים, בין אם המדובר בסטיית הרכב לימין והאופניים באנך לכביש ובין אם האופניים סוטים לשמאל והרכב באנך לכביש!

בהסתמך על הנאמר לעיל, לענין הזזת האופניים, מבקשני הסנגור לקבוע כי יש ליחס הסימנים בשול להזזת האופניים ע"י מאן דהו לאחר התאונה.

לא אוכל לקבל טיעון זה. משעה שמצא הבוחן סימן חריצה סימן המתועד בצילומים רבים! ומשעה שהמדובר בשול אספלט, לא אוכל להניח כי הזזת האופניים יצרה חריץ. אין המדובר בשול עפר בו הולכת האופניים עשויה להשאיר

עקבות בחול.

יש ליתן משקל למצבם של האופניים לאחר התאונה כפי שהונצח בצילומים וכן בתיעוד הנזק.

סעיף 5 לדוח בוחן מלמד על :

"פגיעה בגלגל אחורי של האופניים, מכלול הגלגל מעוות מפנים לאחור ומשמאל לימין.

מכלול גלגל קדמי ללא נזק".

הזזת אופניים מעוותים כנ"ל, איננה יכולה ליצור חריץ! כדי ליצור חריץ נחוצה השפעתו של כוח משמעותי נוסף היוצר לחץ בין האופניים לאספלט. החריץ נוצר בשעת האימפקט ומלמד על מיקומו.

מכאן - אין מנוס מן המסקנה כי הודאת הנאשמת בסטיית רכבה לשול הימני בדין יסודה.

הודיה זו עולה בקנה אחד עם התאמת הנזקים כמפורט לעיל. לא מצאתי כל ביסוס לטענה כי עובר לאימפקט היה הרוכב בתנועה מן השול לכביש עצמו.

גרסת המעורב הינה כי רכב בשול ובהמשך זוכר כי מצא עצמו שוכב על הכביש באזור מעקה הביטחון.

עפ"י עדות בתיק ועפ"י תיעוד רפואי מוכח כי אכן איבד הכרתו. הנאשמת מספרת בעדותה כי נסעה בנתיב ימין בכביש במהירות בת 80 קמ"ש עד ששמעה "בום" בשמשה. במילים אחרות, הנאשמת לא הבחינה כלל ברוכב, עובר לאימפקט.

אשר למתחם העונשי -

מדובר בשעת יום, בתאונה המתרחשת בשול אספלט סלול. תוצאות התאונה - פציעה חמורה.

מתחם עונשי נע בין 18 ח' פסילה ל- 3 שנים פסילה, ואף יש מקום לשקול מאסר מותנה.

בקביעת המתחם העונשי יש ליתן משקל לערך המוגן שעניינו מניעת תאונות דרכים ומקל וחומר שעה שהמעורב רוכב ע"ג רכב דו גלגלי במהירות אשר אינה יכולה להשתוות למהירותם של כלי הרכב הנוסעים בכביש. המדובר בקטע דרך בין עירונית! פער המהירויות ומיקומו של הרוכב בשול, נותנים לנהג הנמצא בכביש, שהות גדולה יותר להבחין במציאת הרוכב ומחייבים אותו בנקיטת זהירות יתר ובנקיטת אמצעים למניעת התאונה.

בנוסף, יש ליתן משקל לרף הרשלנות הגבוה, שהרי הנאשמת לא השכילה להבחין ברוכב עד לאימפקט.

עליה חובה להבחין בו מבעוד מועד, בין אם נמצא ע"ג השול, בין אם נמצא ע"ג הכביש, כגרסתה (שאינה מוכחת ולו אף

מפיה! שהרי לא ה בחינה בו כלל....).

אין מנוס מן המסקנה, כי ההסדר אשר הונח בפניי סוטה סטייה מהותית ממתחם הענישה. אינטרס הציבור מחייב דחיית ההסדר המוצע. חוששני כי ביסודו של ההסדר הנחה כי גרסת הנאשמת נתמכת ע"י העד הניטראלי. עם כל הכבוד, איני שותפה להנחה זו.

אין בפי העד קביעה חד משמעית למיקום התאונה באשר הגיע למקום כחמש דקות לאחר התרחשותה.

יש בפי העד הערכה כי בהגיעו, נמצאו השברים בכביש - אולם המדובר בהערכה בלבד. יש לקבל הערכה זו, בפרספקטיבה של תיאורו של העד על כי מיהר לטפל בפצוע שהיה מוטל מחוסר הכרה וזב דם באזור מעקה הבטיחות ועסק בהסרת הקסדה מראשו של הנפגע.

במצב עניינים זה, מובן כי העד לא ריכז מיטב תשומת ליבו במיקומם המדויק של השברים...

מפי העד נמצאו ולמדים על הזזת האופניים ממיקומם.

ודוק - אין העד מתאר מי ובאיזה אופן הזיז את האופניים, כל שבפיו היא הקביעה לפיה זוכר מיקומם בשלב מסוים ואינו יודע לומר מיקומם בשעת הגעתו.

עניין הזזת האופניים, יש בו כדי לפגוע בהשלמת החקירה.

הזזה זו, אכן פגמה פגיעה כלשהיא בעוצמת הראיות. תרגומה המעשי של קביעה זו הינה הקלה בעונשה של הנאשמת.

עוד יש להקל בעונשה, בשל הודאתה באשמה והעובדה כי קיבלה אחריות לגרימת התאונה.

בקביעת העונש הראוי בתחומי המתחם, יש להתחשב לקולא בכך שלנאשמת ותק נהיגה משמעותי, נהגת משנת 1998 ועברה התעבורתי ללא רבב.

כמו כן, יש ליתן משקל לקולא לנסיבותיה האישיות ובכללן היותה אם חד הורית לילדים קטינים.

כמדיניות משפטית, נוטה ביהמ"ש לכבד ככל האפשר הסדרי טיעון. מדיניות זו אינה ישומה בענייננו.

במקביל, מקום שביהמ"ש דוחה הסדר הטיעון ואינו מכבדו - מדיניות משפטית מחייבת שלא למצות עם הנאשם כל חומר הדין. כך גם אעשה היום:

הריני גוזרת על הנאשמת:

- תשלום קנס בסך 1,800 ₪ או 100 ימי מאסר שתישא תמורתם.

הקנס ישולם תוך 60 ימים.

- הנני פוסלת את הנאשמת מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 12 חודשים בניכוי 60 ימי הפסילה המנהלית.

ריצוי הפסילה נדחה עד 90 יום.

- הנני פוסלת את הנאשמת מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 4 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

זכות ערעור כחוק.

המזכירות תשלח העתק גזר הדין לצדדים.

ניתן היום, כ"ה אייר תשע"ה, 14 מאי 2015, בהעדר הצדדים.